

SRPEN
86
22

POUTNÍK

2

**pravidelný měsíční
oběžník pro trampy
a milovníky přírody.
Vydává Unie Solitá-
rio.**

2 2

 $\bar{a}$

5

21.8.1986

S m r k

S e l a d o n

REDAKČNÍ OZNAMY

**Nezapomeňte na
zpáteční adresu
a do dopisu vlo-
žit 2Kčs známku.**

S S S S S S S S S S S S S S S S S

Jinak vcelku jsme vděční za každý názor i příspěvek, třeba na vytrženém papíru z bloku. Záleží především na obsahu.

A h o j k a m a r á d i ,

vítáme vás na stránkách dvaadvacátého čísla trampského oběžníku Poutník.
Ke čtení toho, co vlastně my všichni vytváříme - trampská kultura a li-
teratura - vám přejeme hodně hezkých zážitků.

Unle Solitario

NEPŘEHLEDNĚTE I N Z E R C I I ! ! !

A nyní stručný obsah:

Soutěž ZNÁMÁ-NEZNÁMÁ 4 část
Tramp Sid Goodday - závěr
Náš rozhovor - téma hnutí Brontosaurus
Malá galerie trampů
píseň Neuhádneš - Miki Ryvola
humor
Ty prokletý Modrý hory - horror
Trampská historie VI.
píseň Slet divnejch ptáků - Wabi Ryvola
Camp Černé Skály - II. část
Poezie pro vaše drané duše
Noční host - povídka z archívu
Modrá Rokle - kreslený seriál J. Foglara
3-4 díl

Pěkná počteníčko!!!

SOUTĚŽ ZNÁMA - NEZNÁMA

Na dnešní cestu se vydáme do krajiny krásné, ale bohužel velmi navští-
vované. Ovšem díky tomu, že už hlavní tah prásdnin pominul a poslední
dny velice přeloz opadly zástupy lezců - na mokré skály se hloz nelezou.
Vystoupili jsme v městě, které je kolébkou mnoha slavných osobností na-
šeho kulturního i sportovního života. Nejvíce ovšem proslavil městečko
pan Václav Čtvrtek. Odtud jsme se vydali do klínu nádherných bizardních
skal, které ve večerním soumraku mění svoji kamennou tvář a zosobňují
se všechny jejich vrásky ve skutečné postavy svých pojmenování.

Odtud vede mnoho cest, ale jenom jedna k našemu cíli. Nachází se ne-
daleko. Cesta se odklání od hlavního hřebene skal a kroutí se mezi vy-
sokými stromy až k místu, které úplně přerušuje tuto romantickou tvář.
Nádherné vybetonované koupaliště je jako pěst na oko. Ovšem my chceme
dál, chceme dosáhnout místo zříceniny hradu, který podle pověstí má ve-
lice temnou a záhadnou minulost. Jinak je to nevelký hrad, který nepro-
bí nikterak tajemně, je zato skvělou ukázkou využití okolního terénu,
kdy základy se staly vyhloubené pískovcové skály. Dnes je hrad i zcela
nedaleko civilizace. Snad by mohl posloužit jako zimní útulek, ale vla-
stní okolí je překrásné.

No a vaším úkolem dnes je uhadnout jméno zmíněného hradu!!!

Jinak celkové výsledky soutěže se dozvíte v prosincovém čísle, jednot-
livé dílčí výsledky neuveřejňujeme z důvodu, že oběžní doba Poutníka je
až tři měsíce dlouhá. Příští část této soutěže bude již poslední a za-
vede nás na Slovensko.

POZNÁMKA REDAKCE:

Pokud byste měli konkrétní přání či nabídky, zkrátka co si myslíte, že
by všechno ještě mohlo v takový trampský oběžník vylepsit - napište!!!

Děkujeme za nabídky ke spolupráci, většinu se budeme snažit uskutečnit!
Rovněž jsme inserovali, že bychom potřebovali zručného kreslíře na kre-
slený seriál, díky vašim dopisům se podařilo a po vzájemné domluvě a
sepsání scénáře bude v Poutníku vycházet kreslený seriál ilustrovaný
kamarádem Marčem z Ústí n.L.

A další nabídka: scháníme zručného výrobce linorytů - vlastní náměty s
oblastí přírodních motivů a trampu.

....Jeho čtyři kamarádi ho však neopustili. I trampové, opovrhovaný
pad společnosti, měli své morální zákony, svou čest a stavovskou hr-
st, pochopení a cit pro lidi stejně statečných srdcí. Či to nezní do-
mně a v pravdě velkodušně, když starý tulák, který se nakonec usadil
to lovec kožešin, nechává v době své nepřítomnosti svou chatu otevřenou
m tulákům, k nimž mluví takováto vyhláška?: -Vítej, ať si kdokoli! Pojez
popij ze všeho, co najdeš, ale zbytečně nic není! Zejména pak nekraď, pro-
e pak budeš mít co dělat se starým Flanniganem! -

-Z.M. Kuděj - praotec českých trampů - protoulal v Americe plných šest let
ho neklidného a vzrušeného života. Velkoměsta New York, Chicago, Detroit,
veland, Philadelphie, státy Wisconsin, Montana, Kalifornie, Utah, Texas, Flo-
ra, Ohio, Oregon, Omaha, to všechno český tramp dokonale poznal. Sběhal i pě-
kus Kanady, jejíž vláda prodávala přistěhovalcům z USA pozemky za směš-
nízké ceny. V Kanadě to Sid zkoušel jako farmář.

Když se v něm po létech náhle probudila touha po vlasti, dal se najmout
ko dělník na parník s dobyt看 a za pár dní stanul na břehu Starého světa

V jedné povídce si Kuděj postýskal: -Co jsem chtěl v zemi svobody? Vši-
ti ti příslušníci české Ameriky neprožívají ten pověstný -happy end-. Já z
é té šťastné země poznal jeden jediný šťastný konec... Říká se tomu je-
ným slovem: Vymáznout! Jsem tramp a Divoký západ je krásný. Ale i romanti-
se přejí... A tak jsem přemítal na newyorské ulici, mám-li se stát civili-
zaným člověkem, který si počestně vydělá peníze a počestně je utratí....
už jsem jen toužil, abych mohl na druhé straně oceánu vdechnout evropský
luch a konečně si říct: Všude dobře....

Upřímně řečeno Sidney Goodday nikdy příliš po -happy endu- netoužil. a
se o něj nestaral. Doma se mohl stát se svojí bohatou zásobárnou fanta-
ckých příběhů žádaným spisovatelem. On se však už nevyprostil z pout, kte-
ho zpoutale touha jít. Nazval jsem při jiné příležitosti Kuděje - mužem,
rý musel jít. - Po návratu do evropy se toulal po Carském Rusku a poté až
smrti/ to je do r. 1956/ po své vlasti. Jen občas zasedl za psací stůl, aby
ychlo zkomponoval ze svých zážitků cykly povídek, které si nikdy nemo-
stěžovat na nedostatek čtenářů.

Těsně před první světovou válkou podnikl Kuděj dvě pěší cesty se svým
kamarádem slavným autorem Dobrého vojáka Švejka, Jaroslavem Haškem. Jejich
lky/ nejdříve po Berounsku a Plzeňsku, potom Posázavím/ se vyznačovaly zoe-
původními rysy a kdo zná Kudějovo literární svědectví o těchto cestách
klech - Ve dvou se to lépe táhne, - a Ve dvou se to lépe táhne, ve třech hů-
sí uznat, že jejich putování mělo hodně společného s pozdější modifi-
mpingu v českých zemích, i když na druhé straně připomínalo projevy

obyčejného vandráctví.

Kuděj se doslova toulal až do konce svého života; usadil se sice v Litomyšli, ale toto město bylo jen výchozím bodem jeho dalších cest. Symbolicky pak zakončil svůj život poslední pěší cestou ve věku 74 let kdy po zdařilé operaci předčasně opustil špitální postel, protože musel jít. Těžký zápal plic zchvátil prvního českého trampa takřka na cestě,....

Kudějovi zážitky by však stály za to, aby je čtenáři poznali v jejich strhujícím komplexu, který je velikou epickou básní o životě člověka, stravovaného vášní jít, trpět, strádat, zkoušet, objevovat a milovat.

/všechny materiály čerpány z časopisu Tramp 1970
autor článku Jaroslav Fencl-pedagog

Konec

zapsal

Tehda'...

-Jo, to bylo tehda, kdy nam bylo 16 let a ja s Ladou zacal jezdit na vandr. Oba nas lakala priroda a volne tri dny, kdy jsme se mohli starat sami o sebe.

-Tehda jsme jezdili, jak se dalo. Každej pátek někam jinam. A lesy, louky a skály, jako by nás sami vítali a měli pro nás zvláštní kouzlo. Kouzlo jehličí, vonnicího sena, rozžhavených kolejnic, po kterých deš bos, a hlavně večerů ve skalách, kdy náš ohniček rušili jenom nedokonalé tóny kytar a náš rozpustilý smích.

-Tehda, to bylo na tom starém hradě. Při světle blesků a šumu deště, jsem Láďovi ošetřil hlubokou ránu na ruce. Slíbili jsme si věrné přátelství a na památku to napsali na kus papíru, kterej jsme dali do plechovky a zakopali pod strom.

Tehda nám bylo fajn. Pak začaly přibývat léta, člověk začal brát rozum a my se museli na čas rozejít.

Včera jsem ho náhodou potkal.

Ptal jsem se ho kdy zas spolu vyrazíme jako tehda. Ani mně nepozdravil a v klusu mi zvěřil, že už nejezdí, na blbosti nemá čas a že moc pospíchá. Hodně se změnil. Ne, nemám mu to za zlý, akorát mi něco, nevědomky vzal. Něco, co se nikde nekoupí. -Kousek snů.

Já hned příští pátek vezmu ten starý ruksak, co mám zachovaný
šedesát let a vyrazím ven. Projít se po známých místech a třeba
ten starý hrad, vykopat tu plechovku, protože už to

/Tehdádokončení/co je tam napsaný,už dávno není pravda a taky už to nikdy nebude takový,jako tehdá.....

napsal Škubánek - T.S.S."Fort Luck "

Píseň pro vaše trampské duše

Pozor!Příznivci bluegrasu ať zbystří pozornost!Ale i vy ostatní,kdo z vás by neznal brněnské Poutníky.Na dnešek jsem do této rubriky připravil jednu z těch hodně známých a nezapomenutelných...

Panenka

Poutníci Brno

1.Co skrýváš za víčky a plameny svíčky
snad houf bílých holubic nebo jen žal,
tak odplul ten první den zmáčený krví,
ani poutovou panenku nezanechal.

R:Tak otevři oči ty uplakaná,dámo uplakaná,
tak otevři oči,ta hloupá noc končí a mír je mezi náma.

2.Už si oblékni šaty a řetízek zlatý a umyj se
půjdeme na karneval
a na bílou kůži ti napíšu tuží
že dámou si byla a zůstáváš dál.

R:Tak otevři oči ty uspěchaná,dámo uplakaná,
tak otevři oči ta hloupá noc končí a mír je mezi náma.

Kamarádi!Jak už v této rubrice opakuji poměkolikrát,pište nám své přání o písničku.Pakliže to bude v našich silách a možnostech,rádi vám vyhovíme, chceto jen napsat!!Dále bych tímto chtěl odpovědět na četné dotazy kamarádů.Tak tedy:Tato rubrika bude a i nadále pokračovat,přestože v Poutníku vychází mnoho dopředu rozmnožených písní v daleko lepším provedení a to z toho důvodu,že tato stránka je určena začínajícím hudebníkům a pro ty nenáročné zde uveřejňujeme písně známé,s lehkým a kordovým uspořádáním.

Ahoj příště,tentokrát už s Škubánkem Kidem!!

připravil

APKA

J. JAKESCH

1. Jemně D6 emi ami D6

1. KAPKA V LETU STRÍDA PTÁKA VZDUCHEM PRORÁŽÍ

em G D REF. hmi

SLUNCE VKAPCE NA TULÁKA BUHOU ZA ZA - RÍ BAREVNÁ TI

A D hmi

KOLEM PRSÍ PŘECHU REZU MA PROČ JE VĚTVÍCH

A F# A7 D6

PROČ JE ZKALENÁ SHOG emi 7 KAPKA VLET

emi 7

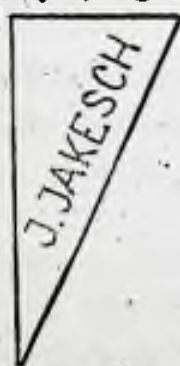
STRÍDA PTÁKA VZDUCHEM PRORÁŽÍ

2. REF. V KAPKÁCH ROSY PŮJDEM BOŠÍ K LEŠŮM JE TO SKOK
VÍŠ, ŽE NECHCI, CO SE NOSÍ, NECHCI KOURÍ A SHOG.

2. NEČEKEJ, ŽE JAKO MNOZÍ PŘIDU PŘED TVŮJ PRAH
ŽE TI PŘIDU SETŘÍT SLZY, CO MÁŠ NA RASÁCH.

ÁNO

Rychle emi p#mi H7 emi

4. LAŠKA VYDRAHLÝM RÁNEK ZTRATILA SVŮJ ŠAK. VZDUCH JE ČÍTÍ

p#mi H7 emi REF. ami

KOUČEM NA ZEMI SPADLÝ ŠAT. RANO SE DO OKEN VKRÁDÁ

D G H7 emi ami

V TÓNINĚ MOLO - VÝ A S'NÍM, DRILA HLADINA VÍNA

D G H7 emi

V LAHWISE NA-KLO - NÍ JA VÍM.

2. PARFÉM Z VEČERA PRCHÁ, UMVTÝ RANNÍM DNEM.
SLUNCE JINÝM UŽ DÁVÁ, SVŮJ NOČNÍ PODNÁHEM.

NÁŠ ROZHOVOR

V Poutníku jsme hovořili se slavnými osobnostmi, ankety se dělaly již na různá téma. To co vám dnes nabízíme, je rozhovor s kamarádem, který jezdí ven, rozhovor s jedním z nás a přeci rozhovor se zajímavým člověkem, který dělá něco víc než musí, který dělá něco, co je ke prospěchu. Máš všech co máme rádi přírodu a jezdíme ven.

-Marku, co pro tebe Brontosaurus znamená?

Partu lidí, kteří kromě toho, že jezdí ven se zajímají o ekologii a chtějí nějak pomáhat přírodě!

-Co tě vlastně k tomu přivedlo?

Plakát ve škole na nástěnce, na kterém byl potápěč a pozvání na akci DNO, přesazování bleďulí z lokality budoucích nádrží na Dyji. Tím jsem poznal pár lidí a pak už to jde...

-Děláš rozdíl mezi trampama a lidma, co jsou zapojeni do Brontosaura?

Mnohá kluků, co jsou zapojeni do B. jsou trampové. Navzájem se tyto dva druhy nevylučují. Je rozdíl možná ve způsobu, jak pomáhají přírodě, trampové taky dělají brigády - stylem dohodnou se s majněm a přijedou, kdežto B. dělá věci, které zdánlivě přímo nesouvisí s ochranou přírody - viz. RECYKLACE. Rovněž se zaměřuje na výchovu lidí a propagaci ochrany přírody.

-To co děláte je dobrá věc, to je všeobecně známo, ale jsou vidět nějaké konkrétní výsledky? /Myslím tím otřepalou frází - plody práce/

Alle jo, po brontosauřích táborech je vidět konkrétně - viz Pšovka, zrenovované hrady.....S tím působením na lidi je to horší - to je těžší, třeba viděl jsem na pořadu O Kyselých deštích, že byla drtivá většina pořadatelů, kdežto diváků minimum. Kde se daří s propagací, je na VŠ-kolejích.

-Když jsme spolu mluvili, často jsi vzpomínal na recyklaci, nakonec i já jsem se k tomuto "experimentu" nepřímo připojil. O případný článek jsem ti již požádal, ale přesto ještě jednu otázku k tomuto problému. Když po anketě a zpracování bude jasné, že by se dalo uskutečnit i tento experiment v praxi, jaké jsou možnosti B. ovlivnit lidi, podniky....zkrátka kam až sahají tlapy Brontosaura?

K recyklaci jsou nakloněni Sběrné Suroviny - ty by to uvítaly, ale jinak spíš než nějaký vliv je rozhodující neustálé přesvědčování a argumentování na místech, které mají do vínku dáno rozhodování. Pro lidi samotný se připravuje nějaká metodika - jak ekologicky žít...

-Myliš si, že je možné ty české lenochy o něčem takovém přesvědčit, o něčem novém, k čemu stačí pouze trochu více snahy?

uší se! Právě že jsou to lenoši, musíme zvolit co nejpoohodlnější postupy. Nejde se na to předem vykašlat s odůvodněním, že jsou to lenoši. Právě to nám odpoví ta anketa - jak by byli lidi ochotni třdit odpad..... Zatím přišly z větší části ohlasy od důchodců, a to ohlasy příznivé.

-Typická česká dušička se ptá: a co z toho budu mít? /styl zadarmo ani kuře nehrabe.../

Míň se budou plnit pražské skládky, které už tak přetékají a musejí se rozšiřovat, postupem času se ekologické otázky stanou otázkou přežití - Je to nutnost.

-Takže, po nás nesmí přijít potopa?

Ně nesmí.....

-Tyhle věci jsou jistě důležité, ale jsou to střípečky rozbitého zrcadla budoucnosti přírody, i když je pravda, že tyhle štěpy při dohlápnutí madřejí pěkné rány, co ovšem s těmi velkými kusy?

ROZHODNÝ ŽÁN

Recyklace není předčkat, už je velká scize, protože každý odpad je jedním z velkých problémů, do kterých ovšem lidé mohou ovlivňovat veřejný mínění. Litvinovští Brontosauři mají na starost vypracování nějaké metodiky pro lidi, stylem co může dělat člověk jako občan tohoto státu, zkrátka jaké má ve věci životního prostředí práva a kde je může uplatňovat.

-Abychom nemluvíli jenom o práci a problémech, vrátíme se k tomu, co je nám všem společné - příroda, láska k ní, touha po svobodě a volnosti a chuť jezdit ven, vyznávat přírodní styl života. Je podle tebe nějaký rozdíl mezi vandrem lidí z Brontosaura a vandrem ryze trampským?

Mezi Brontosauři je více lidí s červenějším krosnema. Hrajou spíš folk, než trampskou muziku. Trampové, Brontosauři a ochránáři - to všechno se pomalu promíchává, i když každé si chrání to své. Brontosauři mají oproti ochránářům k trampům blíže. Brontosaurus není žádná organizace, žádné průkasky....nejsou, zapojit se může kdokoli, kdo má zájem.

-Tramping je nesporně starší než hnutí Brontosaurus, měl své předchůdce a vzory v hnutí Lesní Moudrosti a Skautingu, pokračuje dál ovšem svojí cestou. Je brontosauři hnutí ryze české nebo má své předchůdce za hranicemi té naší zemičky?

Rozhodně má - na Západě existují mírové organizace a hnutí na ochranu přírody ve stejném duchu jako Brontosaurus. Například hnutí Greenpeace, WWF.....

Podobná hnutí existují i v Maďarsku, Polsku /Polski klub ekologiczny/ a další podobné hnutí. Vzájemně mezi sebou spolupracují, příkladem takovéto spolupráce je třeba spolupráce proti projektu GABČIKOVO - NAGYMAROS /regulace Dunaje - která by měla za následek zničení lužních lesů a pokles hladiny spodní vody.../ Jsou rovněž pořádány mezinárodní brontosauři tábory, kam přijíždějí i lidé z Holandska.....

-A taková poslední otázka, co myslíš, přežije tramping nebo brontosaurus?

V případě, že zničíme veškerou přírodu nezbyde nikdo, dříve ovšem vyhynou trampové. Naopak pokud věci dospějí do té dokonalosti, že člověk přestane přírodu ohrožovat, brontosaurus přestane být potřebný a většinou zřejmě zůstane u toho trampování.

s kamarádem Jarosem rozmlouval
a později sepsal

S m r k

T.S. Humorista - MALÁ GALERIE TRAMPŮ

Tramp elegán

Tramp elegán se vyskytuje již od dob vzniku trampingu. Je to tramp, který používá všech prostředků k tomu, aby se líbil /hlavně dívkám/. Za tím účelem se vybraně obléká, do košile uvazuje pečlivě vybrané šátky, na hlavě nosí nejnovější model stetsonu, široký opasek a sa ním prvotřídní nůž. Neustále vypadá, jako by se chystal na módní přehlídku. Trampové pro něj vymysleli označení kovbojíček.

Šeboť si hraje naněco, co ve skutečnosti není. Jestliže výše uvedené prostředky selhávají, vyzbrojuje se kytarou, popřípadě fotoaparátem. Na kytaru toho obyčejně moc neumí a fotky od něj nikdy nikde neviděl.

NEUHÁDNEŠ

Hudba a text: Miki Ryvola

Handwritten musical notation for the song "Neuhádneš". The notation includes a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a 4/4 time signature. The melody is written on a single staff with various musical notations including notes, rests, and accidentals. Chords are indicated by letters above the staff: Hmi7, Bmi7, Ami7, D7, Hmi, D7, Abdim, Hmi7, E7, D7, G#sus, G, Cmi7, F7, D#7, jami7, G#7, Dmi7, Emi7, F7, C#7, G#7, C, Cmi7, G, Hmi7, Bmi7, Ami7, D7, 1. Abdim, 1. G#sus, G.

Ne-u - hádneš holka kde se ti chlap ve snu toulá
 mapu v očích spánkem přikreje jenom on to
 ví ptej se nepo - ví vedle tebe v noci nebej
 vá ne - u = Každý dnešní den mívá své
 včera voda stojatá bej-va-la proud
 há-dej há - - dej kam může tenhle chlap
 bez tebe každou noc plout Ne- u
 málo o něm víš zatím co ty spíš
 od večera k ránu není tvůj tvůj

Neuhádneš holka kde se ti chlap ve snu toulá
 mapu v očích spánkem přikreje
 jenom on to ví
 ptej se nepoví
 vedle tebe v noci nebejvá

Neuhádneš holka odkud se před ránem vrací
 zbytečný je všechno pátrání
 marně se ho ptáš
 málo málo znáš
 cesty který končí svítáním

Každý dnešní den mívá své včera
 voda stojatá bejvala proud
 hádej
 hádej
 kam může tenhle chlap bez tebe každou noc plout

Neuhádneš samá voďa dej se podat
 zbytečně a marně voláš stůj
 málo o něm víš
 zatím co ty spíš
 od večera k ránu není tvůj

Z TOHO SI NIČ NEROBTE, ŽE SA VÁM HÔJ KSICHT
NEPÁČI - JA KEĎ SA POZRIEM DO ZRKADLA, TIEŽ
SI MYSLÍM, ŽE VYPADÁM AKO NAHESAČNY.....

Ty prokletý Modrý hory

Znal jsem se s nima už mnoho let a vždycky jim záviděl tu jejich neporazitelnou, věčně tvrdou a pevnou partu. O to víc mne zarazila zvěst, že všichni do jednoho zahynuli na svém novoročním vandru. Zmizeli někde ve vánici v těch jejich prokletých horách, na které nedali nikdy dopustit. Byly to jejich mazlíčkové, ty namodralé kopečky, ta točivá údolí s pěnícími bystřinami a ostrými obrysy skal. Vždycky si udělali legraci, že bez svých hor by nedokázali žít a když už umřít, tak prý jedině v objetí tohoto kraje. Asi netušili, že toto jejich přání se jim do písmene vyplní. Neuplynulo ani čtrnáct dní od této smutné zprávy, když mi přišel prapodivný dopis. Zval mne do campu na Zlaté řece, což bylo tábořiště zmizelých kamarádů z T.O. Bílý den. A na konci řádků visel ostrý podpis Montyho, jenž vždy dělal hlavu této osady. Nevěřím na strašidla, ale spíš na lidské drby a tak mne toto psaní velmi rozechvělo a já se už docela těšil na kluky a na jejich vyjevené kukuče, až jim budu vyprávět, co o nich ve světě napovídaly nepovolané jazyky.

Páteční odpoledne nebralo konce, ale pak ručička cvakla na čtrnácté hodině a já upaloval z práce domů pro věci. Zanedlouho mi už v uších znělo pravdělné krydly klap, jak vlak uháněl po ocelové stopě k Modrým horám. Staré známé nadražíčko halila nepřijemná mlha a spousty sněhu proháněné ostrým větrem. Ani se mi do té siberie nechtělo. Zhloubán do sebe šlapu a šlapu, když tu najednou koho nevidím - Miky a Sam, moji staří parďi a dobří přátelé osady Bílý den.

Stačilo pár slov a bylo jasné, že i oni dostali od Montyho dopis s pozváním. A jak tak debatíme, tak jsme si ani nevšimli a správná cesta nám zmizela přímo pod nohama. Chvilu hledání a motání a zanedlouho, už nikdo nevěděl kudy jít. "Ach ta prokletá mlha!" Po chvíli k ní přibyla i tma, tak že nezbylo než přenocovat na neznámém místě.

Na druhý den mlíko kolem nás ještě více zhoustlo a začal padat sníh. Kilometry opět přibývaly a úměrně s nimi únava. Nohy zábly čím dál víc a okolí zas pomalu mizelo ve tmě. Našli jsme stopy a s nadějí, že povedou nás vyrazili po nich černotou dál. Byly to však naše šlépěje, neboť nás dovedly na místo dnešního tábořiště. Utahání jako psi jsme ihned ulehli. Zítra je neděle a my musíme najít nádraží a jet domů.

Ráno však mnoho perspektiv nedodalo. Včerejší mléko proměnila zlá čarodějnice v hustou kaši. Došlo dokonce i jídlo. Bláznivej Miky musel někde ztratit napakovaný žracák. Po skromné snídani nezbylo, než vyrazit dál. Po dvou dnech na mokřím sněhu máme všechno provlhlé a mrznem. Prsty u nohou dostaly krásnou namodralou barvu, jako ty prokletý kopce. "Sakramentský počasí!" To snad ani není možný, abychom nenarazili na nějakou vesnici, či jiné známky civilizace. Konečně okolo, páté hodiny odpoledne, plní zoufalství a vzteku z beznaděje, jsme dorazili k Rysí hlavě, což je skála nedaleko campu na Zlaté řece. Aspoň to. Únava a hlad rozhodly - odpočineme si zde dříve než vyrazíme k domovu.

Jaké však bylo naše překvapení, když nás z dálky přivítal velký oheň a Montyho udivené: "Ahoj parďi, kde se tu berete tak pozdě?" Trocha horkého čaje stačilo, aby naše huby roztály a pověděly hostiteli o našem zbytečném utrpení. Šerifovi však při Samově poutavém vyprávění, už plném perliček a veselých žvástů, vyhasly ohýnky v očích a po zarostlé tváři mu počaly stékat veliké slzy. Teprve nyní nám došlo, že tady je vlastně sám, bez svých nerozlučných druhů. Miky si toho všiml první a přerušil Samovy kecy. "Ty Monty, kde máš osadníky a víš co se o vás všude povídá za ...". Nedomluvil. Monty mávl rukou, utřel slzy a spustil tichým záhrobním hlasem smutný příběh svých kamarádů:

"Ten kdo nás zná, ví, že první týden v tomto prokletém měsíci, jenž indiáni právem označují lebkou se zkříženými hnáty, slaví naše osada své 6. výročí založení. Známá je i nezměrná láska k těmto Modrým horám, které dokázaly učarovat a opojit naše srdce. Kde jinde bychom mohli oslavit své

výročí, než zde?

Před čtrnácti dny byla jasná noc a my šlapali ostro, abychom pronikli během pátku co nejdál do klínu hor. Nic nemohlo zadržet tu chuť jít dopředu vstříct novým dobrodružstvím, vstříct dalšímu společnému roku života v osadě. S jiskřícíma očima široce rozevřenýma, nás každého něco moc silného hnalo pořád dál, dál od lidí.

Za vesničkou Pulčinkami, na cestě stoupající v měsíčním třpytu přímo do kotouče luny, proti nám vyběhla žena a už z dálky křičela: "Stůjte .. nikam nechoďte .. Proboha stůjte, je tma. Bílá smrt Utečte, jděte pryč zahynete!!!" Když doběhla blíž, vrhla se na Tonyho a začala ho strkat zpět k vesnici. Bušila mu do prsou a blábolila, páté přes deváté o Bílé smrti. Celá rudá a rozčuchaná do nás zabodávala svůj žhnoucí zrak. Ta žena měla jistě horečku a blouznila. Nejvyšší čas dopravit ji do nemocnice. Jenomže to znamenalo v nejlepším přerušit vandr. Nedaleko je vesnice a obyvatelé jí jistě pomůžou. Nechali jsme ji tedy běžet a šlapali klidně dál, vstříct studenému žlutému kotouči. Ona si však klekla do sněhu a volala za námi: "Tak si tedy jděte, jděte, vy blázni, ale pamatujte si - do jednoho zahynete .. Bílá smrt vás zahubí!!" Brrrr!! Jak nepříjemně na nás působila tato slova. Ten nepříjemný hlas, bílá pustina kolem, všude tajuplné černé stíny, sinavé světlo měsíce - to vše dohromady přímo nahánělo hrůzu. Dobrá nálada zmizela a my šlapali z těchto míst připomínajících nám hrozný zážitek a společnou hanebnost na nemocné ženě.

První začal hovor po hodné chvíli atrašptel Babánek: "Kucí, to bylo hrozný, co? ... Já mám docela strach!" ... "A z čeho? přerušil ho Folek. "No z té Bílé smrti nevíte co to vlastně je?" vedl dál svou Baban. "Ale nějaká blbost ty starý báby, neboť ta těžko bude znát indiánské legendy o Bílé smrti ze Severní Ameriky," odpověděl Tony, hltavý čtenář všemožných příběhů z nové země. "A jaká je to legenda?" vyzvídali kluci. Cesta při hovoru lépe utíká, a tak Tony vyprávěl o sněžné vánici, která v vždy zčistajasna se strhla v Manitouových horách, aby zahubila narušitele posvátných míst. Poznali ji podle ohromného zahřmění, a ti co měli zemřít uviděli i sjet po obloze blesk.

Tony ani nedovyprávě, když v tom to přímo nad námi mocně zadunělo a ostré světlo na moment ozářilo celé okolí. V tu chvíli se zdvihl prudký vítr, sebral oblak prachového sněhu a zavířil vzduchem. Krve by se v nás nedořezal. Upjatí k poutavému vyprávění jsme ani nepozorovali, že počasí změnilo svou tvář. Měsíc zmizel za hustými černými mraky, vítr cučcal vlny a začínal padat dokonce i sníh. Rozhostila se absolutní tma a přírodní živly počaly řádit.

Zmocnila se nás panická hrůza. Vyvolal ji ten Tonyho pitomej příběh, je- nž příroda tak náhodně potvrdila. Je to však náhoda? "Musíme někam do úkrytu a to co nejrychleji," křičel ve větru Folek. "Kousek odtud mají být převisy," volal Bary, "byl jsem tu v létě s ostravákama, snad je najdu." Vyrázili jsme tedy za Barym. Nebylo na krok vidět a ostré jehličky sněhu unášené silným víchrem rozřezávaly obličej a sekaly do očí. Marná byla snaha najít úkryt. Po hodině vysilující rychlé chůze nevěděl nikdo, kde jsme. Ve tmě okolo nás řádila bílá spoušť a my tu bloumali bezmocní, hladoví, plní beznaděje celou noc.

Za šera, kdy tmu vystřídala mlha, spadl Boban ze skály a zlomil si nohu. Zmrzlýma rukama jsme ho ošetřili a vyrobili primitivní nosítka. Mezitím nám promrzl a po čase zmožen horečkou začal blouznit. Vysílení jsme se vlekli dál se zraněným kamarádem na ramenou a v zoufalství v očích. Bobánek blábolil něco o Bílé smrti, a ty jeho řeči nám naháněly hrůzu, podlamovaly nám nohy. K ránu vítr ještě více zesílil. Už nemůžeme a nikde žádný úkryt. Je to vůbec možný? Proč jsme jenom nešli s tou nemocnou ženskou. Prokletý osud. Prokletýnhory. Musíme jít, kdo se zastaví, zmrzne.

Monty se moment odmlčel a já viděl zoufalé oči plné slz. Nás už nevnímal. Byl upřen pohledem někam do dálky, kde prožíval své poslední dobrodružné utrpení. Jeho rozpálené čelo a prudké oddechování napovídalo, že není zdrav. Podvědomě přiložil a tichým strhaným hlasem pokračoval:

"Během odpoledne několikrát kluci padli vysílením do sněhu a já musel do nich kopat, aby vstali a šli. Každému bylo všechno jedno. Tony zahodil us

Po pár krocích zavrával a lehl si do sněhu. Strhl i ostatní a odmítl jít dál. Zimou sotva mluvil a stále usínal. To je konec. Už nepomohly ani rány ani kopance, kluci odmítli vstát a mermomocí chtěli odpočívat a spát. Nikdy mě nenapadlo, že naše osada takhle skončí. Sebral jsem te dy posledním síly a chtěl dále pokračovat sám. Boban to uviděl. Bolest mu nedovolovala usnout a zemřít. Volal mě zpět k ostatním. V poslední chvíli měl jasnou hlavu a připomínal mi slib, že v neštěstí zůstaneme vždy pohromadě, ochotní jeden s druhým zemřít.

Já však dostal chuť moč žít a něco mne hnalo pryč. Nezapomenu však na ten pohled, jak tam leželi jeden vedle druhého a Boban se vztyčenou rukou ke přísaze volal, ať je tam nenechám, že oni půjdou za chvíli také. Abych ho uklidnil, slíbil jsem, že na ně budu čekat na našem campu. Hoch uvěřil, schoulil se a upadl do bezvědomí usínal a něco sám pro sebe blábolil.

Stačilo pár kroků a zmizel jsem jim ve vírech sněhové vánice, která řádila s neutuchající silou. Ani nevím, co všechno bylo dál a jak dlouho trvalo, než mne našli lidé z vesnice. Kloudně k vědomí jsem přišel teprve doma v peřinách.

První mé vzpomínky po probnutí patřily klukům. Kde můžou být? Co se jim stalo? Došli ke Zlaté řece? Zahynuli? Nemohl jsem výčitkami ani spát a celé noci jsem prostál u okna a pozoroval to řádění přírodních sil. Bouře trvala ještě čtyři dny a čtyři noci. Po kamarádech ani stopy. Jejich rodiče udělali velký humbuk a tak je vyrazila hledat horská služba. Bylo to však předem bezvysledné. Na tak velké ploše v té spoustě sněhu je někdo nikdy nenajde. Já to nemohl doma vydržet a tak jsem sám vyrazil hledat kluky do těch prokletejch hor. Slíbil jsem osadníkům, že je tady budu čekat a tak jsem tu! Při těchto slovech se Monty postavil a třásl oči do tmy hleděl směrem k lesu a volal: "Kamarádi ... Barry, Tony, Bobane, Folku, kde jste? ... Čekám tady na vás!!!"

Při těchto slovech po mně přejela hrůza a Miky se bezděčně pokřivoval. Hodinové ručičky skočily na dvanáctku. Zafoukal prudký vítr a rozevřel část mlžného závoje. Zkameněli jsme úlekem. Proti nám, mlčky, obaleni sněhem, s namodralými obličejí stáli čtyři pohřešovaní kamarádi. Bez hnutí na nás hleděli a svými ledovými pohledy se nám zavrtávali až do morku kostí. Šílel jsem strachy a přitom mé hrdlo nebylo schopno ze sebe vypravit ani hlásku. Sam v nervovém šoku sjel ze sedačky a v bezvědomí zůstal ležet na zemi. Jen my s Mikym bezhlesně a neschopní pohybu přihlíželi tomuto záhrobnímu divadlu.

Monty chvíli nehnuté pozoroval kamatády a pak blábolíc něco nesrozumitelného se jí rozběhl vstříct. V tom závan větru zahalil vše do šedé clony a už víckrát nikdo nikdy Montyho neviděl. Nevím co se pak odehrávalo dál. Nevydřel jsem napětí a nervově se zhroutil.

Když jsem se probal, byl krásný modrý den a někdo mne pokládal do pokrývek. Čísí neznámý hlas prohodil: "To je dost, že už jsi se vzchopil, mysleli jsme, že je s tebou konec." Prudce jsem se posadil. Kolem dokola byli členové horské služby. Cizí hlas pokračoval: "Přijít o půl hodiny později tak je s tebou také konec. Co jste, vy jedni pitomí kluci, hledali tady v tom nečase? ..." Víc si už pak zase nepamatuji. Hlas zmizel někde v dálce a já upadl opět do bezvědomí.

Několik týdnů jsem si poležel v nemocnici. Zde byl čas a já přemýšlel a probíral svůj strašidelný zážitek. V dnešní době je něco takového nemožné. Vždyť duchové nejsou. Celý příběh byl asi hrůznou hrou mé fantazie a obrazotvornosti v těle zmítaném vysokou horečkou. Miky zemřel na prudký zápal plic a Sam se na nic nepamatuje. Ví jen, že společně jsme byli na vandru a zastihla nás vánice.

Na celý bláznivý sen jsem časem úplně zapomněl, ale pak jednou v létě, toulajíc se po těch prokletých Modrých horách jsem potkal jednoho z členů horské služby, jež mi v zimě zachránili život. On sin na mne také zachoval vzpomínky. Zapovídali jsme se a já mu vyprávěl celý tento smyšlený příběh jenž vytvořila horečka a zoufalství. Mlčky mne vyslechl a potom prohodil: "Myslíš, že to všechno vytvořila tvoje obrazotvornost?" "Ano jsem o tom přesvědčen," zněla moje odpověď. "Možná to byla tvoje fantazie," pravil horal, "ale když jsme vás našli, našla nás jedna

zvláštní věc. Všechno bylo zaváté eněhem, jen od vašeho ohniště vedly k lesu stopy, které končily z ničeho nic před jinými otisky čtyř párů bot, jenž také odnikud nepřicházely a nikam nevedly!!!!"

Riki T.O.S. Saffirová hlava
/ 1986 /
H O R O R Y

Konalo se - Stalo se na osadách i jinde - Akce které proběhnou - Tlach

7-8.června 1986 se konal ve Slaném ZLATÝ SLANEČEK - přehlídka folkových trampských a country skupin. Sobotní část proběhla pro nepřízeň počasí v sálu restaurace "Na střelnici". Zavládla příjemná klubová atmosféra. Večer se pak většina skupin přestěhovala do Veroniky, kde začal Country bál. Druhé - nedělní odpoledne proběhlo v letním kině na Hájích. Asi 130 posluchačů se však v areálu pro 5000 lidí zcela ztratilo a nevznikl ani kontakt mezi hledištěm a účinkujícími. Celkem se představilo asi patnáct skupin. Nejvíce zaujala sk. P.A.Douší a pražská Arnika. Z dalších skupin: Soku, Kapka, Kamion, Cestáři a hlavně domácí Veterán Western.

15-16-17.8. pořádala T.O.S. J A S N Á H V Ě Z D A na osadní boudě Womero
" D o c e l a m a l ý J a m - s e s s i o n "
bylo vítáno oblečení dle módy do roku 1930.

T.O. LUNA připravuje trampské divadlo, o tom jak to všechno vypadalo a dopadlo vás budeme informovat v říjnovém vydání Poutníka, těsně po akci. Případné dotazy, pakliže byste se chtěli této akci účastnit ně jako diváci posílejte na adresu redakce! Žánr, délka a počet osob není omezen, jako součást je vyhlášena soutěž o nejlepší plakát.

Pomalou, ale jistě se blíží vyhlášení letošních výsledků T R A P S A V - C E.

V pátek proběhne volné hraní a zpívání

V sobotu bude seminář pro psavce - Povídání o psaní
a večer vzplane 12.psavecký oheň a budou předneseny
vítězné práce

V neděli - hry

V sobotu 6.9. vzplane na Kokorínsku II. výroční oheň T.O. TOUHA
sraz je v sobotu v 10.hodin u Grobiana.

za T.O. TOUHA Riki a Akela

/zveřejněno na písemné požádání/

V souvislosti s tím bude vydán třetí Kalendář Poutníka, kde bude uvedeno zvadlo v původní podobě a celém znění.

U.S.

V sobotu 16.srpna se konala přehlídka trampské písně v letním areálu pod Vlašským dvorem pod názvem

K U T N O H O R S K Á K O C ' A B K A

III. ročník

jako novánka proběhla v Kutné Hoře již páteční akce - Předvečer kocáby s písničkovým potlachem a kursem country tanců

Podle neof. zpráv se měly v sobotu vystřídat skupiny: Trampoty, Newym, Wabanak, Brzdaři, Rokle, QKV, Sekvoj, Oasa, Orsej, Šmolka.....

uváděl: Vašek Souček

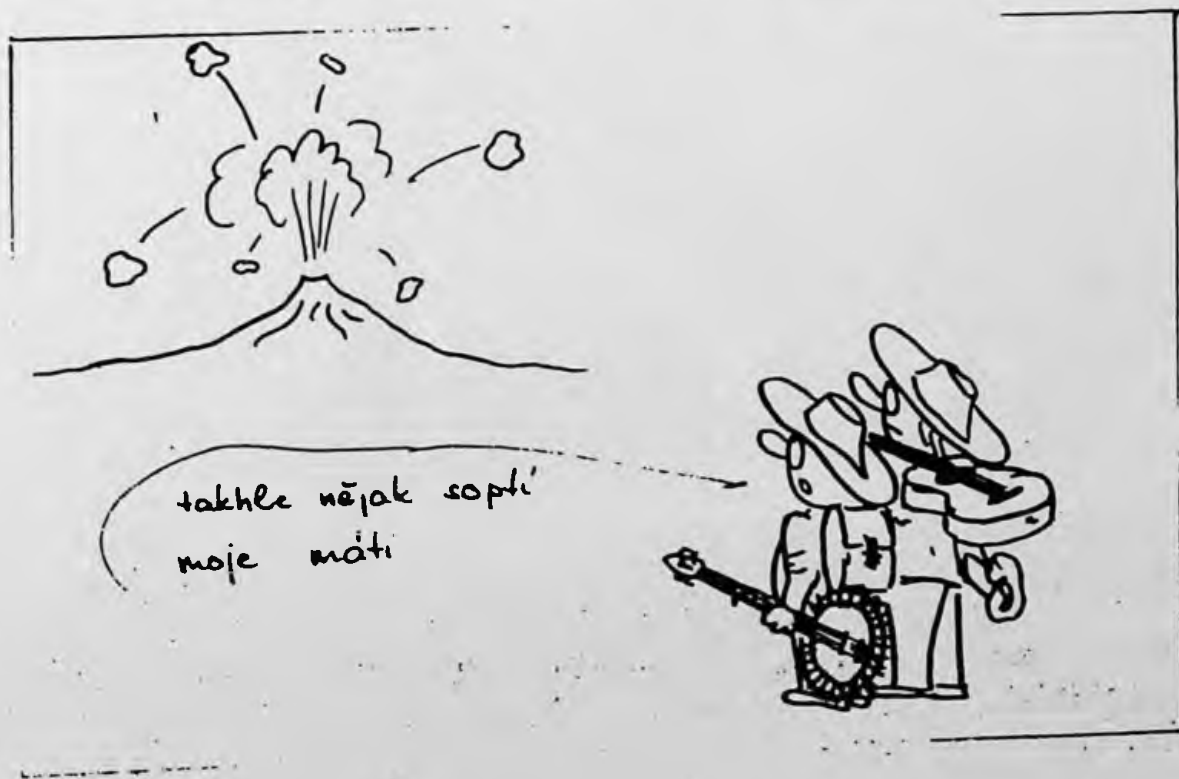
Hosté: Bratislavské sdružení country a dobových tanců, Samson a Máci, Belasí.

vzhledem k předstihu uveřejnění není omyl vyloučen.

...a ty zatím rač k silnici role, stopni nějaky fáro a vysomny trochu benátu
ať to tu můžem včes rozložit!

Humor

1.

2.

„NIE, NEMÔŽEM JU ZABIŤ,
VEĎ V JEJ SILÁCH KOLUJE
MOJA VLASTNÁ KRV.“

VIDÍŠ, MILÁČKU, JA ŤI RÍKALA, ŽE, ZVLÁŠŤ TEĎ
RÍJNU, BY SES MOC POTLOUKAT PO LESE
NEMĚL.

TRAPPSKA HISTORIE VI.

Poslední naše výprava do pravěku českého trampingu se týkala Brd. Hovořili jsme o osadě Strong Boys v řevnicích a tím jsme se dostali až k Berounce, která je ovšem v terminologii trampů Starou Řekou. Vydejme se tedy proti proudu Staré řeky a vraťme se v čase asi o 50-60let nazpět.

Naše putování začneme ve Srbsku, které je svými divokými skalami magnetem pro romantickou duši každého trampíka a které je opředené trampskými zkazkami stejně jako proslulé Šibeniční vrchy či poutní místa za Zázračnou vodou. Vzpomínáme třeba Hageny, jehož existence je diskutabilní či reálného majora SNB Huňáčka, který ač nechtěně vstoupil jako trampobijec do dějin, kde už asi zůstane. Dále jsou skály a lomy v okolí Srbska pověstné desítkami obětí pádů do hlubin, radioaktivními jeskyněmi a podobnými pozoruhodnostmi o kterých každý pouze slyšel, ale nikdy je na svoje oči nespatriil.

Asi jako první osada byla v roce 1921 "Býčí Oko" ve Skalitém údolí, kde na skalní římsce stála stejnojmenná bouda. Osadníci: Rudy, Kalivoda, Hyena a Boby ovšem nebyli originální - to Býčí Oko bylo samozřejmě inspirováno prvními vesterny z americké produkce. Bouda byla asi pozůstatkem z lomové činnosti v těch místech, neboť i Bob Hurikán se zmiňuje o tom, že se jednalo o domeček ze železobetonu a zamřížovanými okny. Osadníci si však své "pevnůstky" příliš nevážili a tak svůj hrad po jedné grogové vánici vyhodili z mladické rozvernosti dynamitem do vzduchu. Tak skončila v roce 1922 první chatrč ve Skalitém údolí a v Srbsku. Ono to vlastně nebylo hned údolí děsu. Tomuto názvu, snad nejznámějšího údolí, předcházelo pojmenování Na šedesáté míli, ale to byla spíše regionální identifikace a nikoliv název konkrétní osady, jako to bylo v případě pojmenování ÚD. Toto pojmenování se datuje zhruba od roku 1925 - po strašlivé průtrži mračen. Samotná osada vznikla zhruba o rok později. Jako první do těchto divokých a romantických končin kamarádi Švestka, Brboun a Olda Kartan, zvaný též lesním mužem. Později přibývají jména, které čas tak neodvál. Byl to například Pedro Mucha, populární písničkář a kamarádi Heller, Pergl, Pišvejc a další. Osadníci také vydávali svůj časopis Čoud, ale neměl dlouhého trvání, neboť počáteční napětí a nadšení brzy opadlo. Samozřejmě, že Údolí děsu, bylo také činné na poli sportovním, jak bylo tehdy v trampském životě běžné. Čili dole při Berounce probíhala dramatická utkání ve fotbale ÚD versus brdské osady neb na Brdech bylo tenkrát trampů více.

S Údolím děsu sousedí další údolí ústící do Staré řeky. Bylo to asi v roce 1927, když se zde usadila parta "drsných" hochů představovaná Fámou a jeho pardy - Danym, Bílým Vlkem - Tonkem, Harrykem, Pulcem a Stříbrňákem.

Ještě vám vlastně dlužím název toho údolí - Údolí Kačáku. Tito kluci byli však spíše stanaři a tak prvá bouda v údolí nepatřila jim, ale postavili ji Venca Klilo s Šohalem a Klečkou. Tato osada a vlastně i bouda nesla název Seton. Teprve v roce 1930 si postavil Harryk ze staré party drsných hochů svůj prkenný hrad. Byl pokřtěn na Bungalov. Za dalšími osadami se musíme od Berounky trochu vzdálit až k Loděnici do údolí stejnojmenného potoka. Asi v roce 1930 zde vznikla osada Wolf Asgaleim pod vedením šerifa Honzíka. Dalšími osadníky byli: Údy, Joe a Doktor. Přibyla osada Bílé Stíny s šerifem Filosofem a zřejmě pod vlivem nějakého filmu se osada přejmenovala na pevnost Fort Adamson. Jen tak pro zajímavost, tato pevnost čítala přesně tři chatrče sbité převážně z bedýnek a jiného odpadu, na lepší však chudí osadníci neměli. A konečně v roce 1933 se Bob Hurikán zmiňuje o mladické osadě /to ten čas letí/ Údolí Netopýrů, která je za Loděnicí u Nenašovic a jež se prý silně vyvíjí.

A to je asi podle Boba Hurikána na Berounce vše. Asi do roku 1933 - datum vydání stěžejního materiálu pro toto vyprávění. Byl to kraj divoký a krásný kde se kromě osadníků zastavili tak leda trampové stanaři.

Protože kolébka trampingu je nepochybně v Praze, nesmíme pominout ještě pár drobných epizod, které sem patří. Za prvé je to poslední nezmiňovaný kout u Prahy, kam se dá vyjet za lesy a přírodou. Je to kraj Josefa Lady, tedy lesy a okolí Kostelce nad Černými lesy a okolí Jevanských rybníků. A právě zde se blízko Kozojed nachází Údolí Kansasu, které vzniklo 23. října 1927 díky kamarádům Fialky, Drábka, Kunického a ještě pár dalších.

Tou druhou zmiňovanou epizodou pražského trampingu je existence tak zvané Vltavské marény, což byla vlastně předchůdkyně dnešních hamburgerů, kteří mají už dnes s trampy toliko společného jako papež se Sněžkou. Plavidla Vltavské maríny, to však byly primitivní domečky na pramicích. První chatu na lodi měl Pepa Ožovský, kterou pojmenoval Zacheř Spasiměvsi, podle rytíře, který prý s chatou na lodi, jel z Orlíku do Hamburku.

Nejslavnější z trampských plavidel byl bezpochyby legendární Oregon, jím byl na vodu spuštěn v podzimním období roku 1921. Kapitánem Oregonu byl Jindra Steimský, bývalý námořník na zaoceánských plavidlech. Jak se zmiňuje Bob Hurikán....."dnes, roku 1933, bylo Jindrovi v říjnu 41let, ale i přes to, že je podle jeho družky Marty "dědek", má sílu jako žralok..."

Dnes, roku 1986, by tedy bylo Jindrovi 94 let a už by skutečně byl stařeček, který se dožil požehnaného věku. Obdivuhodné je i Jindrovo mládí: jako sedmnáctiletý mladík vstoupil ve funkci plavčíka na palubu válečných rakouských lodí v Pulji. Válku prožil na lodích zaoceánských se kterými projel svět křížem kráž, včetně zážitku, kdy parník BARON GAUČ najel na minu a potopil se.

A tak stejně jako obří společnosti White Star Line a Hapag nemohla být ani Vltavská marína bez hymny. Rozloučíme se tedy touto hymnou se kterou vyplouvaly lodě do dálek Velké Řeky.

Ta naše marína
bílá plachty napíná,
mužstvo stojí na přídi
až kapitán nařídí

Kamarádi, lady jdou
kotva žbluňkne nad vodou,
pojedeme nahoru
k vysněnému táboru

Kdo nechceš lhát, přijď do osady,
kdo chceš se smát a šťasten být,
v záplavě rudé slíbá girl - všude
v trampů osadě budeš spokojen žít.

A H O J

Podle Knihy Boba Hurikána
a dalších materiálů sepsal

S e l a d o n

VYBRÁNO Z ALMANACHU T.O. ZLATÝ KLÍČ - vydaném k 30. výročí založení

CO SME

Sme trampové
Věční tuláci
Sme Ptáci Kterí Rozumí
Sme Zloději krásy a Vandráci
Sme Plavci na voru do Země tří sluncí
Sme
To sme
A víme svoje
/Miki/

ROZPOČÍTADLO PRO VODÁKY
Jede váháček Hobousáček
Kolik rumů asi má?

ROZPOČÍTADLO PRO PAĎOURY
U potoka vorvem kvítí
Jezdívá sem Zlatý klíč
Zlámem větev, zdupem trávu
"Do antáku! Pořem pryč!"

Huberták

SLET DIVNEJCH PTÁKŮ

Hudba a text: Wabi Ryvola

Na pokrouceněj generační strom se slétať z dálky hejna
Už Greenhorni se stavěj do haptáku a ze sarákání temně duní hrom
brom To pře-ce

REFRÉN
vi každej pták že se domů vra-cí
má do-da chléb má svou stáj a má svou klec
vra-cí se rád ja-ko vlak slepou na-vi
ga-cí když pozná svět ja-ko
květ mu vo-ní ro-dná pec

Na pokrouceněj generační strom
se slétať z dálky hejna divnejch ptáků
Už Greenhorni se stavěj do haptáku
a ze sarákání temně duní hrom

Zní kytary a horce tepe jazz
a ptáci křídlo vedle křídla sedí
Má slunce na obloze barvu mědi
a na strom ptáků marně štěká pes

Přes pohoří a prachem bílejších cest
se vracej ptáci na jaře vždy domů
Pod bukolicckým stínem lesních stromů
čtou dojatě svůj modrý manifest

Ten mlčenlivý sbor co poznal svět
má pružná nikým nestřížená křídla
A kde jsou generace moudrá zřídla
má právo jiným ptákům vyprávět

Refrén: To pře-ce ví každej pták
že se domů vrací
Má doma chléb
má svou stáj
a má svou klec

Vrací se rád jako vlak
slepou navigací
Když poznal svět
jako květ
mu voní rodná pec

VYLOUČÍM
VÁS
Z OSADY

NE SE
NÁUČÍŠ PLAVAT
ZDARIFE!

ADRIAN MICHALSK TOM
SOUTĚŽNÍ

ČERNÉ SKÁLY II

Jelikož došlo ke strátě rukopisu a pokračujeme v dalším vyprávění až nyní, připomeneme vám zhruba o čem pojednával díl první:

Dvojice kamarádů Ovčák a Robin se vydávají na cestu přes jezero ke svému campu. Šerif osady Černé Skály, jejímiž jsou členy, každému osadníkovi poslal naléhavou zprávu, aby dorazili všichni do jedenácti hodin na camp. Přez určité strasti dvojice bezpečně zakotvila a po následné cestě skalním komínem se ocitají na skále nedaleko od srubu. Je pár minut před jedenáctou, ale nikde není vidět oheň. Jen v slabém záblesku měsíce se mihla u ohniště postava...

Šerif vypravuje.

Náš spásný nápad - plížit se indiánským způsobem ke srubu se nesetkal s přílišným úspěchem. Jezevec dělal takovej šramot, že by ho uslyšel snad i blucej a mě se podařilo kechnout. No zkrátka byli jsme prozrazení. Jedímé štěstí, že jsme nepadli do rukou znepřátelených kmenů - pouze jsme vyplašili vlastní osadníky. Ovšem pořád mi nešlo do hlavy to temno, proč nerozdělali v tomhle sychravu oheň. Tu otázku jsem vyhrkl na šerifa ještě dřív, než jsme si stačili podat ruku k pozdravu. Prohodil něco ve smyslu: "zatím je to nutné, počkáme ještě v tichosti do půlnoci, pak rozděláme oheň a všechno vám řeknu..."

V tichosti jsme seděli okolo ztemnělého ohniště, oči bloudili po ztlumělém okolí a minuty se pomalu loudaly přes okolní korunystromů někde k lesklé hladině jezera. S každým takovým krokem přibývala i zima, a tak když pomyslně odbyla dvanáctá, všichni se zaradovali nad malým ohýnkem, který pomalu začal rozpouštět naše ztuhlé svaly. Šerif už dlouho nenapínal a dal se pěkně zešířka do vyprávění. Možná, že u někoho jiného by mi to vadilo, ale u Dana jsem si na to již zvykl, alespoň takové vyprávění vždy nabylo na napínavosti a tajuplnosti...ovšem to šlo o příběhy sayělené, kdežto dnešní vyprávění se mělo stát podnětem pro nejsmutnější a nejnapínavější zážitek, co kdy naše osada prožila.

"Abych nějak začal, to že tady ve vesnici mám holku není žádný velký tajemství a že za ní jezdím přes všední dny taky víte, lečacos jsem taky měl možnost na campu zařídit, ovšem v létě, když se sem dá rychle dostat a večer zase rychle odejít na večerní vlak. Teď když byla zima, jsme se sem k jezeru docourali minimálně a na camp se prakticky dostat nedá. Na hladině se drží led, ovšem nebyl nikdy tak pevný, aby se dalo po něm přejít, ale není ani tak tenký, aby sedalo k jeskyňce projít lodí. No a mokrou skálou se lést nedá. Ale to vlastně všichni už dobře víme, proto sem taky jezdíme jen od jara do podzimu. No a když jsme tak jednou docourali až k jezeru a dostali se až k hrázi, odkud je trochu výhled sem na skálu pod srubem, uviděl jsem nahoře - jakoby u potlachoviště světlo. Bylo to jen chvíli. Vypadalo to jako skomírající oheň, ovšem tehdy jsem nad tím mávnul rukou. Vyhavilo se mi to až podruhé, když jsme tu byli, a to bylo už bez debat, v místě našeho tlachoviště si to vesele plápolal oheň. Pak se mi poštěstilo zahlédnout oheň ještě dvakrát, ale od konce února jsem už nic neviděl."

Nastalo všeobecné rozhořčení, proč nám šerif nic nenapsal, přijeli bychom a vypátrali, kdo se nám usídlil na campu, a vůbec bylo by dobrý se alespoň podívat, jestli po nich nezůstává bordel, abysme na jaře nezjistili, že z campu máme kůlničku na dříví. Ovšem šerif nás nechal umlčet ráznou poznámkou, že teď mluví on a že není příjemný když mu skáčem do řeči. A pokračoval:

"Když už jste to tedy nakousli, tak dobrá, mě se na tom nezdálo nic divného, vždyť ten náš plac není nedobytný hrad, jsou blázni co lezou po skalách i v zimě. Ovšem hned první březnovou nedělí se stalo něco zcela neočekávaného, zabloudili jsme s Mirkou až k lomu, jak se vchází ke skalám. Přez něj jsme si netroufli, bylo dost sněhu a byl pěkně mokrej. Pozoroval jsem pěšinku, kterou chodila zvíř ke krmelci a jak tak dalekohledem šněj-

dím po okolí, zahládl jsem zelenéj mantl a kanády, no zkrátka kluka na protější straně lomu nahoře na skále. Zavolał jsem na pozdrav a zamáhal, ale on se dal na útěk. Úplně jako šílenec běžel do lesa, rychle jsem přiložil dalekohled a viděl, jak se brodí závějí, několikrát upadl, ale neustále pelášil pryč. To už mi nedalo, pustil jsem se za ním. Sjel jsem po sadku dolu do lomu, ale tam to bahno a mokrej sníh, hned jsem toho pronásledování nechal a s velkejma potížema jsem se dokázal vyškrábat zpátky k Mirce. Měli se mne doma u ní radost, musel jsem celý odpoledne sušit věci a pak mě Mirky táta dovezl domu autem. Čtrnáct dnů jsem ležel s chřipkou v posteli. Ještě jsem stačil všechno říct Pavlovi, to je Mirky brácha, a ten mi slíbil, že se občas k lomu zajde podívat. Za týden se za mnou přájeři oba podívat, v sobotu na MDŽ - s kytičkou, jako by to nemělo být obráceně. Ovšem tu sobotu připomínám kvůli tomu, že ten den konečně polevily ty hrozný mrazy, víte jak celej tejden mrzlo, bylo skoro dvacet stupňů pod nulou? No a taky celej tejden ani nezasněžilo...no a Pavel mi referoval, že přez lom za celý týden neviděl ani stopu, což je divný, protože když se ten neznámý dostal na camp, musel někudy taky odejít a dost silně pochybuji, že by se odvážil přez jezero. To by muselo takhle mrznout měsíc, aby celá hladina zamrzla.

Takže největší záhadou je kudy sem ten neznámej chodí, protože díky nezvratnému důkazu, že je sežraná úplně celá zásobárna konzerv ze srubu a že se po něm našly nezvratné důkazy u potlachoviště i u malého ohniště, kde je toliká popela, jako by přikládal celé stromy najednou, je úplně jasný, že tu nebyl jednou nebo dvakrát ale že se tu vyskytuje velice často. Hold vypadá to, že sem vede ještě nějaká jiná cestička a možná i daleko schůdnější. No a ten dopis a ten oheň - myslel jsem si, že bychom ho tu mohli načapat a alespoň mu "poděkovat" za ten bílec co tu po sobě nechává...."

Dlouho, ještě předlouho jsme diskutovali nad novými otázkami, nebylo to jen nad novou cestou, ale rovněž i nad tím, že šerif do všeho zatáhl bráchu Mirky, což nás mrzelo, nikdy neměl o ježdění ven a táboření zájem a teď mu Dan svěřil spoustu tajemství, které jsme pečlivě skrývali v sobě. Trochu jsme se pohádali, ale nakonec jsme museli uznat Danovu připomínku, že s tím Pavlem jinak jednat nemohl, když chtěl, aby mu pomohl s tím hlídáním a že by se tam Mirka sama bála. A že kromě toho je Pavel celej rok na vejšce v Praze a že ho ty naše tajemství vůbec nevzrušujou a že mu sou vlastně úplně putna.

Nakonec jsme se dohodli na jedné základní věci, zítra po snídani /br.. když si na to vzpomenu - takové sychravé ráno a ještě ke všemu byl díky vybranému skladišti ten vodpornej poreč/ vyrazíme do okolí rozdělení na dvě skupiny hledat, zda na ten náš poloostrov nevede opravdu žádná cesta, mimo tu po vodě a přez skálu - samozřejmě.

Pak jsme ještě rozlosovali pořadí hlídek, nebojím se to přiznat, měli jsme trochu nahnáno - proto to hlídkování. Já jsem měl nastoupit na hlídání první. Záviděl jsem klukům, jak lezou do spacáků, záda natáče k ohni...no, mít ovšem hlídku třeba takovej třetí, jako to vyfás Jezavec, a nechat se probudit a pak hodinu a půl čučet do tmy rozespalýma očima...

Moje hlídka proběhla bez nijakých zjevných zádrhelů, občas se ozvalo zahoukání sýčka, nebo od vody jekot žab...Myslel jsem na to, že bude nutné vyčistit srub od těch "návštěvníkových" hodů a taky dát dohromady poškozenou střechu - úplně jsme to zakecali tím ostatním....No, je tříštivě na dvě vzbudím Martyho, ten má jen hodinku hlídku /už bychom ho taky mohli přestat šetřit, třináct let na světě, to už je skoro chlap/...

Zdálo se mi, že jsem sotva zamhouřil oči, když mne, ostatně tak jako všechny probudil příšernej Martyho řev.....

příště: Měl Malej Marty vidiny?

připravuje Smrk

s t á ř í

/aneb reklama na pojištění k důchodu/

oddechující srdce a city na dně
uvadlá krása

a pomalu vysychající poslední vášně
kdy každá radost nese s sebou i bolest
touha pomalu skomírá

i když možná

možná sní

sní u vchodu do nádražního bufetu

tam kde čekáš s hlavou svěšenou

prázdný

jako papírový kelímek od piva

tvé vyschlé mládí dvoříc se sochám v parku

zpívá píseň života loudavými slovy

a rytmus vyťukán hůlkou na dlažbu kamennou

vrávorá a stává se monotóní

a tvě ruce to povaha osik

nabízena spolu s malou kytičkou macešek

k tomu mašlovaček pár a drobné úsměvy

tělo které dávno splynulo s kůrou napadeného stromu

se ohýbá i v bezvětrí

a ty čekáš

čekáš na čas který se plní

a ze svátečního servisu přátel

pomalu ubývá

čekáš

čas nedožitého narozenin vrstevníků

a předposlední sklenka

změnila svoji tvář celistvosti v střepy

ze tvého poháru vytéká poslední kousek radosti

zvolna

jen tak po kapkách

stéká do louže ve které stojíš

do vody před lavičkou

která zřídí tvou tvář plnou vrásek

v mramor napadený kladivem

obloha se rychle zatáhla

a obraz v louži zmizel přikryt vlastním plátnem

k zemi spěchá déšť

a každá živa saje až se v hrdle zajíká

tvá sklenka však vězí obrácena

odvracíš tvář

a kapička malá poslední síla

se odpoutala ode dna...

...na suchých rtech

zbyla poslední nevyřčená slova

/Smrk - 1984 - Šachovnice života/

V SAMOTÁCH

V samotách někdy tajně
tichounce zavýjem
na slunce

někdy pohlazení
je k pláči
jako vteřina
po polibku

někdy máme dojem
že nejsme
nikde
zdejší

jenom duše a ptáci
se prý vracejí
do míst
kde byli nejšťastnější

/Zdeňek - Praha/

i ty se dívej !

Na lesní cestě
stála
se smutným úsměvem
stála, mne nevnímala
celá v zeleném
tak jak ji známe - příroda
plechovky po kapsách
korunu z ostnatého drátu
a gumu od traktoru jako tote
bylo mi jí líto

/Malý Trapsavec 1985 - Radek Wohlmuth, Cheb/

Tuto stránku bychom chtěli věnovat kamarádce Hance z Českých Budějovic jako dík naší milé přispěvatelce při příležitosti svátku všech Haniček, tedy: ať ti slunce stále svítí na cestách a jeho paprsky nepouštějí tvoji dřeň ve chvílích, kdy dosedáš k psacímu stolu, abys potěšila všechny své čtenáře nějakou novou povídkou či básní.

Vše nej a všechny ty další
banality co se přejí přeje
redakce.

V půli pouti

Že tisíc tuleňů
pláče nad rozteklou polárnkou
a pštros se čelí strachem
se vztyčenou hlavou
že smutek pohrbíš v automatech
s otvorem pro desetník
a hvězdy že zdobí zrezavělý kov
zapomenutých pomníků

- to byl sen

AFRODITĚ

Ach, pláči nad tebou
má Afrodite

se zelenými koleny
a škrábanci na nahých pažích

Ach, pláči nad tebou
má Afrodite

s vlasy plnými jehličí
a zrakem volajících dálav

Ach, pláči nad tebou
má Afrodite

když odcházíš do města

Silnice utekla od velkého budování
a hesla dozněla v zeleném mechu
odešla zbabělost slov

společně s odpovědností plnou razítek

a já DÝCHÁM
- to je skutečnost

Kde se půlí obě pouti
život a sen ?

Co ztroskotalo otrokářských lodí
a zavládlo praporů vítězství
Co padlo výstřelů
a zrezivělo zbrání -

k pláči jsem pochopil
když noc zavraždila den

Velkých Svící

a srdce bolí předtuchou
nedělních návratů

/Hanka, březen 1969/

/Hanka 1970/

D o t a z n í k
Dotazník na stole leží,
černý a bílý, nevypsáný, svěží,
tak usedáš s tužkou v ruce
a najednou nevíš, co bys měl psát :
zda tvůj děda dostal rád,
zda táta navštívil cizí stát,
zda máma v Tyršově Sokole byla,
zda babka soukromě hospodařila,
kolik jsi funkcí obsadil
a zda jsi někdy něčím byl,
ale nikdo už nezeptá se,
čím bys chtěl být,
o čem můžeš stále jenom snít,
co chtěl bys komu dát,
zda umíš se ještě smát,
jestli máš lidi rád
a na co ty by ses chtěl ptát.

REŽIJA - mikropovídka

Tak, konečně na nádraží. Už bylo na čase, abych trčil nějaký ten vlak. No za půl hodiny jede ten poslední a v Chrástu bude určitě přípoj na Prahu. No a nebyl, ale jediná klika, že mám tu režijní - svezu se courákem ty dvě stanice do Plzně a pak rychlíkem do Prahy. Doufám, že stihnu ještě poslední metro.....to je paráda taková malá modrá blbůstka... a pěkně rychlíčkemno režika je.....re.....ooh...žíka... ..

Člověče vstávejte - Bohumín, dál to mejede.

-su-

ROK 2000

Kolik polemik plánů velkých světových předsevzetí úvah rozborů se obrací k počátku dalšího tisíciletí, i třeba v t. časopisech se objeví anketní otázka na téma - myslíš si, že t. přežije rok 2000.....tak mám dojem, že mohu říci svůj názor i já: Vím určitě co bude - někdo zemře někdo se narodí a když boh dá mi do vínku minimálně dalších čtrnáct let žití půjdu 2.1. 2000 rozespelej do farchy, jako kdyby se psalo 25.8.1986.

/Pracant-T.O.Facha/

RECYKLACE

se stala námětem ankety a dalšího zájmu hnutí Brontosaurus. Problém se zabývá, jak jinak než, přírodou a její ochranou. Ovšem jedná se o věc nepřímou, než jsme u akcí B. zvyklí, jde o využití druhotných surovin a jejich získávání již v domácnostech, školách.....anketa je složená z otázek, které by měli udělat průzkum mezi lidmi zda je vůbec taková akce u nás uskutečnitelná, ve Švýcarech je způsob ekologického žití zcela běžný. A v čem tato akce spočívá - jádro věci - podle informací které jsem dostal by se měl takový malý pokus uskutečnit na svoj. Letorostu/ - spočívá v tom, že konzervy, tedy plechové obaly se budou házet do jednoho koše, papír do druhého, igelity jinam atd.

/zn. názor si udělejte každéj sám, můj - utopia/

POKER

Šedi mraků pomalu ustoupila namodralá obloha, během několika okamžiků se letní počasí změnilo v zimoucí vítr a špinavá okna se začala úporně bránit prvním dopadajícím šňůrám vody. Jako popravním aktem se dobro změnilo ve své sinonimum a to byl důvod.

Listy rozdány a čtveřice staříků, snad Marek, Matouš, Lukáš a Jan tak začali přihazovat do talonu Krušnohorská, Krkonoše, Jiserky a Jan ten přihodil i tenhle kousek našeho okolí....děkuji Vám přátelé za hojnou účast na dnešní eko-schůzi a v závěru besedy mi dovolu, abych popřál hodně zdaru v práci naší nové chemičky.

-mc-

POZNÁME JE PODLE STOP

/aut. Mir. Bouchner/

Je k dostání na pultech knihkupectví - barevný průvodce Poznáváme je podle stop, kniha plná zajímavostí a barevných snímků týkajících se nejstaršímu umění ve sledování zvěře - stopařství.

Text je poutavý i pro čtenáře kteří se stopařstvím přímo nezanabývají a řekl bych, že spolu s knihou Stopařství od Karla Dolejša tvoří základní učební pomůcky pro zájemce o toto odvětví lesní moudrosti.

Imaginární hospoda

EP - obsahující NEREZ

KARLA FLÍHALA

SLÁVKA JANOUŠKA

s nahrávkami písní

Budem si spolu žít

Myš

Imaginární hospoda

při společném koncertě

v pražské Malostranské besedě

Názor z davu:

Vyslechl jsem názor kamaráda na zpěvníček vydaný Pantonem spolu s deskou a kasetou Sv. Slunovratu a spíše si postěžoval, než pochvaloval, hlavně značkový záznam neodpovídá interpretaci na desce.

110001 41087

Nechali jsme město za zády, jdeme sami dva. Můj kamarád, třináctiletý Joe, se drží v těsném závěsu za mnou. Prší. Tam daleko vzadu zmizely ozářené ulice, kolem nás je hustá tma. Chráním svého kamaráda svým tělem před silným větrem, který nám vhnání spršky vody do obličeje. Usárny těžknou, déšť zhoustl. Konečně jsme u našeho srubu. Otvírám zámek konečně jsme v závětrí. Joe se oklepává jako psík, shazuje usárnu a svléká provlhlou bundu. Crčky deště běží okolo srubu, usínáme.

Probudil mne kopenec do ramene. Ležím na palandě hlavou k nohám Joa. To on mne kope. Nadzvednu se a slyším kroky vzadu za srubem. Déšť bubnuje vytrvale do střechy, Joe šeptá: "slyšíš?" Tiše vetanu a jdu blíž k němu. "Někdo je za srubem", šeptá mi, "má na sobě pláštěnku. Slyším jak padají kapky na jeho igelit." Štěrbinou okna vyhlédnu na umáchanou louku, jen nezřetelně se u blízakého potoka rýsují olše. Chci se vrátit na lůžko, ale najednou jsem uslyšel kroky. Jakoby v provazcích deště jsem zahlédl ramenatou postavu.....

"Slyšels?" šeptá ulekaně Joe. "Někdo tu je!" "Máš nějaké preludy", snažím se ho uklidnit, vidím mu v očích strach. Zatraceně, že bychom měli vidiny oba dva? Do smíchu mi není. Naslouchám... Nic. "Spi", říkám konečně Joemu a lehnusi taky. Za chvíli se probudím zase kopancem: "Už je tu zas!" šeptá Joe.

"Neblbni Joe, to je déšť", říkám a pod dekou svírám dýku. Co když to je ten zločinec, kterého v okolí hledá bezpečnost? Teď! Teď jsem zaslechl kroky. Joe mě dloube do boku. "Jdu ven", říkám mu, "lež a neboj se!" Musím si odskočit. Prudce otevírám dveře..... Nic, jen vítr zahání kapky pod přístřešeksrubu. Obcházím srub a svítím si baterkou. Nic. Uklidněn se vracím, ještě dva kroky a jsem uvnitř. Ze tmy přístřešku náhle vystoupil muž a kapucí na hlavě. Zasáhnou muže kuželem světla do tváře.

"To jsou vtípy, mručí neznámý, "zhasni to!" Nepřestávám svítit, sjedu jen kuželem světla z obličeje na maskáč neznámého.

"Známe se z Lysé hory", pokračuje příchozí, "hledám tě tři hodiny a v zatracený tmě nemůžu tu vaši boudu najít!"

"Ty jsi Dan", řvu smíchem "už vím kamaráde, ty jsi Dan s jedním n!" "Má štěstí kamaráde", ozve se za mužovými zády hlas malého Joeho. "Xdyby tě tadyhle šerif nepoznal, tak jsem ti usek hlavu."

Dan se překvapeně otočil. Posvítíl jsem do srubu. Joe stojí ve dveřích a oběma rukama svírá sekeru. Když jí odložil bylo topůrko vlhké potem.

Ztoho kamarádi plyne ponaučení, že nechcete-li přijít o hlavu, pak vždy, vstupujete-li do osadního srubu zaklepejte ve vlastním zájmu na dveře!!!

ze starších materiálů vybral
a sepsal F r e d
T.O. Žlutý medvěd

~~S a u t n á s p r á v a~~

došla k nám do redakce - kamarádka Potkan /A. Dvořáková/ a kamarád Muř /J. Dvořák/ požádali jednomyslně úřady o rozvod, poté co se nedokázali dohodnout zda pojedou na velké na Vihorlat nebo do Slov. Ráje.

Po tomto odstr. příkladu REDAKCE RADÍ: využijte bohaté škály nabídky tematických zájezdů CKM.

~~Z p r á v a~~

Podle neoficiálních pramenů jsme se dozvěděli, že M.Jupp K. jedná s odp. činiteli o vydání souboru VIDEOKASSET /5ks/ s jednotným námětem PORTA je naše a my ji nedáme, raději ji zakážem.....

předběžná cena 5.994kčs
příp. jednotlivě a 1.199kčs

ZNEPOKOJIVÁ ZPRÁVA

O DŮCHO DNE, KOT
BYLA VYHLÁŠENA
V NOVINÁCH "TR
VELKÁ B" JAK
BUDU VYHLÁŠEN
V DĚNNOU
DE BYD
NEKOUK DĚNNOU
ZDRAVÍK A VŠECHN
SE PŘEJ KOOZNOH
K VŠECHN NA
VÝHLEDNÍ!

DENNÝ JE SE, TRÉNU, JÁ
A VŠECHN OSTATNÍ, TI
FANDÍME, LUCHE
VYHLEDNÍ!

DENNÝ JE
VŠECHN
VŠECHN

DENNÝ JE VE FORMĚ TOJE
FANTASY NADČAROVÁNÍ NA LICE

ALE NEJŠAM!
TADYCH JE
CO CITEJ
VYHLEDNÍ!

A PROČ S DĚVČATA
MYSLÍTE, ŽE JEJICH
VYHLEDNÍ KČE DĚNNOU?

VŠECHN HOVIDÍME
KČEJ DEN NA
STACÍONU!

A DŮVŮ PROČ JE DĚNNOU
PRIMA DĚNNOU?

NEKOUK, CITEJ
JE TO SPOLNÍ

A JE TO SNAHEDNÝ
KUK TADY VE TĚJ
KTERÝ NEKOUK
MY DĚVČATA KOZA TO
OBDIVUJEME!

ALE DĚNNOU SUSEL
JBI O-TAM KUNOMI
ZA FANTASY!

NE-KOO TO
MÁ SYT-A O
S N M JE?

JE TO NEČE ZA ŽEŠOU -
VŠECHN LE SKORO
V KAPSE JE PČE
TO KOOZNOH
BRUSLÍ LČE O
MALUČKA!

TATÍ, JAK SE
DOSTANU ZA
PŘETAVÍ?

NO PŘETAVÍKOU,
AŽ ZA VYHLEDNÍ -
TAM SE LČE PČE
MUSÍŠ PČE
- A O-TAM CITEJ?

CHCI TAM PČE
PO NČOMADO R
TADY DĚA ZUBY NA
MAMA. CHCI VIDE
CO UMÍ !!

TO TAM
CHCE JE
BAM?

DEJ SI POZOR - TO VŠE -
CITEJ KLUCI - TŘEBA
BŮVČI... SÍGRU...

ALE MAMI -
NEBOJ!

Čink
Čink

PERI-
PERI-

DENNÝ MAMINCE JEŠTĚ SUSEL, ŽE PČE BČE, A VYDAL SE NA ČEŠU
DĚNNOU NEČEJ MČEŠ, TROŠU ROZEŠOVĚLY PČEŠTAVOVI, ŽE TAM
SNAH NČEŠ, KOO MČEŠ OMBČEŠ JEHO OČEŠVÁNE A TAK
TOUŽE VYHLEDNÍ VYHLEDNÍ. TO JEŠTĚ NČEŠ, CO SE
STANE - LČE LČE SE
DŮVŮ MČEŠ!

DENNÍ JED ZA SVĚM SOUPŘEM

SLEDO, NEVÍTE KDO JE TADY JDI PORAD
TIMHLE SMĚREM
DOKYŽE V
TAM VÍM
A TADY TAK
UŽ JE TADY
UŽ TI HO
PŘEDOU.

TADY TĚCH
KLUKŮ SE JEDNÁ -
ALE KDO JE TAM
AS NĚJÍ?

ZE SE KOSTYDÍTE, DŮA NA
JEDNOMU A JESTĚ TAK MALENO!

OD SE
DO JEDNO
PLÉSE?
CHCEŠ
SVOU
TAK
DOSTAT,
CO?
NO TAK JEN TO
ZAJISTE, ZAJISTE!!

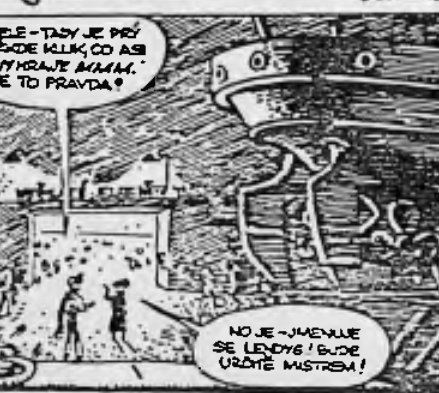
CO TADY CHCEŠ
DOMANENÍ
KDOVÍ ODKUD?

MOC PĚNĚ
M TO PÁTRÁ-
NÍ TADY
NEZÁČÍNÁ,
JEN CO JE
PRAVDA!

UŽ SE STYKÁ A JÁ JESTĚ
PORAD NEVÍM, KDO MÁM TOHO
ZOBRAŇKA HLEDAT...

HELE - TADY JE PRY
NĚKDE KLUK, CO ASI
VYKRAJE MAMU.
JE TO PRAVDA?

NO JE - JMEVUJE
SE LENDYS! BUDE
UŽÍTE MISTRA!

JE TADY
NĚKDE
LENDYS?
TAM TEN V TOM ČERVENÉM
SVĚTLU! CORAK HO NEZÁJÍ!
ODKUD JSI, GLOMĚ, ŽE
NEZNÁŠ LENDYSE?!

TAK UŽ JSI TU ZAS -
PŘINĚROVALCE??
PROČ BYCH TU NEBĚL
BĚ - TADY JE VEŠEJNĚ
KLUDNĚ!

MUSÍME MU NĚCO PŘEMĚT
ABY HO PŘELA ČUT SEM PŘILHÍ!
ZA SE, ŽE SEM PŘEL NA VÝZADY!

HOŠ MUŠEŠ!
PODRAZ MU
NOHY!

CO SE PAK VZÁBĚH PŘEDLOU, BYO NĚMA NĚKDO VĚRŇ
A BYO TO DLO DLO, KONEC VĚŠCH DENŇHO NADĚ...

pokračování příště